

Arrest

nr. 30 626 van 26 augustus 2009
in de zaak RvV 40 444 / II

In zake:

██████████
vertegenwoordigd door zijn voogd ██████████

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. SCHOUTEN
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat ██████████, die verklaart van Zuid-Afrikaanse nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voogd ██████████, op 20 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 maart 2009 waarin gesteld wordt dat geen gevolg gegeven wordt aan de aanvraag tot afgifte van een aankomstverklaring en dat de beslissing tot afgifte van een bijlage 38 behouden blijft.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2009.

Gelet op het arrest nr. 29 137 van 25 juni 2009 waarbij de behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 9 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd R. BREEMANS en haar advocaat E. SCHOUTEN en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 januari 2008 een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

1.2. Op 25 januari 2008 verkreeg verzoeker een toeristenvisum voor een duur van 20 dagen.

1.3. Op 27 januari 2008 kwam verzoeker toe op Belgisch grondgebied.

1.4. Op 28 februari 2008 diende verzoekers voogd een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.5. Op 17 november 2008 deed verzoekers voogd afstand van de aanvraag om machtiging tot verblijf en verzocht hij om de afgifte van een aankomstverklaring in toepassing van de Omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen.

1.6. Op 24 november 2008 werd de in punt 1.4. bedoelde aanvraag zonder voorwerp verklaard en werd aan verzoekers voogd een bevel tot terugbrenging gegeven (bijlage 38), die op 21 januari 2009 werd betekend.

1.7. Op 23 februari 2009 diende verzoekers voogd een nieuwe aanvraag in om over te gaan tot afgifte van een aankomstverklaring.

1.8. Bij schrijven van 23 maart 2009 deelde de gemachtigde van de minister mee dat geen gevolg zal worden gegeven aan de aanvraag tot afgifte van een aankomstverklaring en dat de beslissing tot afgifte van een bijlage 38 behouden blijft. Verzoeker werd hiervan op een niet nader bepaalde datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"(...) In antwoord op uw aanvraag van 23/02/2009 voor de afgifte aan bovengenoemde minderjarige van een aankomstverklaring, kan ik u meedelen dat hieraan geen gevolg zal worden gegeven. De beslissing tot afgifte van een bijlage 38 blijft behouden en betrokkene wordt niet in het bezit gesteld van een aankomstverklaring in toepassing van de omzendbrief van 15/09/2005 rekening houdend met volgende elementen:

- De moeder van betrokkene woont en leeft nog steeds in het land van herkomst en oefent nog steeds de ouderlijke macht uit. Uit de informatie ontvangen van de ambassade (visumdossier) blijkt duidelijk dat de visumaanvraag bedoeld was met het oog op het doorbrengen van een vakantie in België bij het gezin (B.-V.). Het was de bedoeling dat betrokkene zou terugkeren. Betrokkene heeft aldaar een liefdevolle thuis. Dit alles kan letterlijk teruggevonden worden in het dossier dat de visumaanvraag van betrokkene bevat.

- Dat de moeder niet de nodige structuur en opvang kan geven aan haar zoon omwille van haar werksituatie, ontdoet haar niet van haar verantwoordelijkheid als ouder. Desgevallend dient zij te zoeken naar een oplossing en in dit geval haar werksituatie aan te passen aan de noden van haar kind.

- Dat het probleem van de criminele bendes in de townships reëel is, wordt bij deze beslissing niet ontkend. Echter, hiervoor dient in eerste instantie hulp en bijstand gevraagd te worden aan de eigen nationale overheid en haar instellingen.

- Betrokkene terugsturen naar zijn land van oorsprong alwaar hij herenigd wordt met zijn moeder, houdt geen schending van art. 3 en 8 van het EVRM in. Een menswaardige opvang is aanwezig in het land van oorsprong en het recht op gezinsleven wordt betrokkene hierbij geenszins ontnomen.

Verder kunnen wij u nog meedelen dat een aanvraag kan ingediend worden bij onze dienst voor een verlenging van de bijlage 38 tot einde schooljaar zodat betrokkene zijn schooljaar hier kan beëindigen en een vrijwillige terugkeer naar zijn land van oorsprong kan voorbereiden alwaar hij herenigd wordt met zijn moeder (en dit in goede condities met de hulp van IOM)."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover dit gericht is tegen de in punt 1.6. bedoelde beslissing. Verwerende partij betoogt dat verzoeker heeft nagelaten tijdig beroep in te stellen tegen dit bevel tot terugbrenging zodat deze beslissing een definitief karakter heeft.

2.2. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe om het verzoekschrift uit te leggen en het voorwerp van het beroep te bepalen (cfr. RvS 5 april 1974, nr. 16 349

en RvS 29 augustus 1997, nr. 67 850). In dit verband dient rekening gehouden te worden met de vermeldingen in het verzoekschrift, de aangevoerde middelen en de bijlagen bij het verzoekschrift. Het standpunt van de verwerende partij dat verzoeker poogt een beroep aanhangig te maken tegen het in punt 1.6. bedoelde bevel tot terugbrenging mist feitelijke grondslag. Verzoeker wenst blijkens het verzoekschrift immers de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister vervat in zijn schrijven van 23 maart 2009 waarbij geen gevolg wordt gegeven aan de aanvraag om afgifte van een aankomstverklaring en waarin de beslissing tot afgifte van een bijlage 38 behouden blijft. Dit schrijven houdt een aanvechtbare administratieve rechtshandeling in, zoals de verwerende partij trouwens zelf erkent in haar nota. Het schrijven bevat immers nieuwe motieven, wat wijst op een heronderzoek waardoor het een nieuwe uiting van de wil van de overheid uitmaakt. De nieuwe beslissing is geen louter bevestiging van de oorspronkelijke beslissing ook al is de overheid tot dezelfde slotsom gekomen (cf. RvS 24 september 1991, nr. 37 720, Delrue; RvS 22 maart 2006, nr. 156 700).

De exceptie, opgeworpen door de verwerende partij, dient te worden verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van Titel XIII, Hoofdstuk 6, artikel 3 en 11 van de Programmawet van 24 december 2002 (Programmawet 2002), van de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (omzendbrief NBMV), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en "het beginsel dat een overheid slechts een beslissing mag nemen met inachtneming van alle elementen." Verder voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan en een schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

3.2. Verzoeker formuleert in zijn verzoekschrift zijn grieven in vier middelonderdelen als volgt:

"(...) eerste onderdeel

De bestreden beslissing schendt het concept 'duurzame oplossing'. Immers, in de omzendbrief wordt de volgende definitie gegeven: 'Onder duurzame oplossing wordt verstaan (...) de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging van de NB.M.V., naargelang zijn behoeften bepaald door zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij, door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij, door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties (2);

Er dient eveneens verwezen te worden naar artikel 11 van de Programmawet van 24/1 2/2002 waarin het volgende gesteld wordt met betrekking tot de taak van de voogd: 'Hij doet alle voorstellen die hij nodig acht om een duurzame oplossing te vinden overeenkomstig het belang van de minderjarige.'

Men dient echter vast te stellen dat in de bestreden beslissing niet in de minste mate is rekening gehouden met het advies van de voogd noch met het achterliggende idee van de 'duurzame oplossing'.

Het is nochtans de taak van de voogd om een duurzame oplossing voor te stellen en aan de tegenpartij enkel om te waken over de grenzen van ons land. De tegenpartij heeft geen personeel dat specifiek opgeleid is, zoals de voogden, (zie artikel programmawet en omzendbrief) om met niet-begeleide minderjarigen om te gaan en de specifieke noden van deze jonge mensen vast te stellen. Er dient hierbij naar rechtspraak verwezen te worden die eveneens stelt dat de overheid dient rekening te houden met de duurzame oplossing zoals deze wordt voorgesteld door de voogd.

De bestreden beslissing schendt het concept van de duurzame oplossing, zoals deze uitgelegd wordt in artikel 11 van de Programmawet omdat er geen rekening werd gehouden met het advies van de voogd.

(...) tweede onderdeel

Bij het beoordelen van een aanvraag tot aankomstverklaring en in het voorkomende geval, tot aflevering van een bevel tot terugbrenging, is de tegenpartij onderworpen aan specifieke materieelrechtelijke criteria, net omdat het hier om een kwetsbare categorie gaat, die van de minderjarigen.

Door de overheid moet nagegaan worden 'dat het kind vanaf zijn terugkomst effectief ten laste wordt genomen en adequaat wordt opgevangen door zijn ouder(s) of andere familieleden'. De nadruk wordt

door de rechtspraak ook gelegd op het adequate en effectieve karakter van deze opvang. Ook de omzendbrief verwijst naar het 'adequaat' karakter van de opvang in het thuisland:

Onder " duurzame oplossing "wordt verstaan (...) de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging van de N.B.M.V., naargelang zijn behoeften bepaald door zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij, door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij, door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties (2);

Zelfs indien de hereniging met een ouder mogelijk is, zoals in casu, kan er geoordeeld worden dat een bevel tot terugbrenging onaanvaardbaar is, omdat die ouder niet in staat is op een adequate wijze het kind op te voeden. In de bestreden beslissing wordt enkel gezegd hoe de situatie ZOU MOETEN zijn en niet hoe ze werkelijk is. Er wordt bijgevolg geen onderzoek gedaan door de tegenpartij naar het adequate en effectieve karakter van de opvang, hoewel dit wel opgelegd wordt door de Programmawet en de Omzendbrief.

Er wordt door de tegenpartij geen enkel voorstel gedaan omtrent de duurzame oplossing, er werd niet gezocht naar een alternatief, zoals een opvangcentrum, internaat of NGO die over de opvang en de reïntegratie van verzoeker kan waken. Het concept 'duurzame oplossing' gaat echter uit van een feitelijke situatie, niet van een ideale situatie.

De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met de elementen die de voogd heeft aangebracht met betrekking tot de werkelijke situatie van verzoekers moeder in Zuid-Afrika.

Ten eerst dient gewezen te worden op de brief van verzoekers moeder.

De moeder van verzoeker geeft immers aan dat ze verzoeker niet kan opvangen. Er kan hier dus geen sprake zijn van een duurzame oplossing in het land van herkomst.

Er werd door de tegenpartij geen enkel rechtstreeks gesprek met de moeder van verzoeker gevoerd. Dit is in elk geval niet terug te vinden in het administratief dossier.

Ten tweede moet er rekening worden gehouden met de leeftijd van verzoeker en zijn graad van zelfstandigheid, in casu dient erop gewezen te worden dat verzoeker momenteel slechts 14 jaar oud is en op 12 mei 2009 15 jaar oud wordt. Dit betekent dat verzoeker ook nog niet valt onder de bijzondere categorie van 16-18 jarigen, waarbij er kan gesteld worden in bepaalde gevallen dat de minderjarige al een bepaalde graad van maturiteit heeft en om die reden anders kon behandeld worden.

Ten derde, daar waar ook rekening kan gehouden worden met de opvang door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties, dient er vastgesteld te worden dat de voogd aangegeven heeft dat dit niet mogelijk was. Alle stukken werden neergelegd die aantonen dat het gezin (B.-V.) allerlei pogingen gedaan heeft om een duurzame oplossing te vinden in Zuid-Afrika voor een aangepast internaat. Hier is in vele gevallen geen antwoord op gekomen of geen adequaat, zodat de voogd ook deze oplossing moest uitsluiten.

Voor het overige heeft de tegenpartij geen enkele poging gedaan om te onderzoeken of er sprake is van een duurzame oplossing in Zuid-Afrika. Er wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verwijdering kan gebeuren onder begeleiding van het IOM, doch uit het administratief dossier blijkt geenszins dat de tegenpartij contact heeft opgenomen met het IOM om dit bevestigd te krijgen.

Overigens kan het IOM alleen ingeschakeld worden als alle partijen akkoord gaan, met name moeder, verzoeker en voogd. In casu werd dit niet nagegaan door de tegenpartij. Deze zinsnede in de bestreden beslissing is dan ook een maat voor niets.

De bestreden beslissing begaat hiermee een manifeste appreciatiefout en schendt de Programmawet en de Omzendbrief.

(...) derde onderdeel

Tevens schendt de beslissing artikel 8 van het EVRM. Immers, verzoeker wordt hier opgevangen door de familie (B.-V.). Deze familie kent verzoeker van hun verblijf in Zuid-Afrika, waar zij zeven jaar samengewoond hebben met verzoeker en zijn moeder, Deze laatste werkte als inwonende huishoudhulp bij hen.

Verzoeker heeft dus een significant deel van zijn jeugd bij dit gezin doorgebracht (getuige hiervan de foto's die zich in het administratief dossier bevinden en de talloze e-mails en brieven van mevrouw G. V. in haar zoektocht naar een duurzame oplossing voor verzoeker),

Verzoeker woont nu bij dit gezin in in Maasmechelen en deze gezinsvorm verloopt naar wens. Ook op school doet verzoeker het goed.

Verzoeker en het gezin (B.-V.) hebben een werkelijk familiaal leven samen opgebouwd.

De bestreden beslissing gaat hier niet op in. De enige vorm van gezinsleven die door tegenaartij in rekening wordt genomen is deze in Zuid-Afrika. Hiermee miskent de tegenpartij de feitelijke situatie die perfect aan haar bekend is.

Immers, over deze gezinssituatie in Zuid-Afrika wordt net aangetoond dat deze noch adequaat noch effectief is. Verzoekers moeder is gedwongen om in haar levensonderhoud te voorzien, in te wonen bij een gezin dat niet accepteert dat zij haar zoon bij hen laat inwonen. Dit leidt ertoe dat verzoeker het merendeel van de tijd alleen thuis was. Verzoeker is nog maar 15 jaar oud heden. Dit betekent dat hij in Zuid-Afrika als zeer jonge puber ongeveer alleen moest instaan voor zijn opvoeding. Dit is uiteraard onmogelijk. Het feit dat er twee zussen zijn die zelf kinderen hebben, kan niet als een adequate en effectieve opvang beschouwd worden, aangezien deze twee zussen zelf kinderen hebben en financieel absoluut niet in staat zijn om in te staan voor hun broer. Dit alles blijkt uit het verhoor dat van verzoeker werd afgenomen in de bureaus van tegenpartij (zie administratief dossier). Hierin stelt verzoeker: 'Hij werd er door de bendes gedwongen om niet meer naar school te gaan en hun te helpen in de criminaliteit. Volgens de pleegmoeder is de criminaliteit (diefstal, moord en verkrachting) zeer groot in Zuid-Afrika. (...) Zijn moeder is genoodzaakt om te gaan werken omdat er geen sociale uitkering bestaat. Ze werkt ver van haar huis en is enkel in de weekends thuis. Betrokkene zijn zussen wonen eveneens in het huis van de moeder, maar zij zijn alleenstaande moeders en konden de zorg niet opnemen voor betrokkene.'

We spreken hier over bewoners van de townships in Pretoria. Dit zijn zeer arme gebieden, waar de mensen in sloppenwoningen spreken.

Opnieuw betreft het hier een manifeste appreciatiefout en tegelijkertijd een schending van artikel 8 EVRM.

(...) vierde onderdeel

De bestreden beslissing stelt: Dat het probleem van de criminele bendes in de townships reëel is, wordt bij deze beslissing niet ontkend. Echter, hiervoor dient in eerste instantie hulp en bijstand gevraagd te worden aan de eigen nationale overheid en haar instellingen.

Er dient echter op gewezen te worden dat het hier in casu niet om een asielaanvraag gaat. In deze procedure is het aan de voogd om een duurzame oplossing voor te stellen, rekening houdend met de mogelijkheden tot een effectieve en adequate opvang in het land van herkomst. Net vanwege de problemen van criminaliteit in de achterbuurten waar verzoeker vandaan komt en het feit enerzijds dat zijn moeder niet voldoende kan aanwezig zijn om hem hiertegen te beschermen en anderzijds de talloze rapporten die melding maken van het hoge gehalte van criminaliteit in Zuid-Afrika in dit soort buurten, stelt de voogd dat de duurzame oplossing hier te vinden is.

Tegenpartij geeft zelfs toe dat dit probleem inderdaad bestaat. Zij stelt enkel dat verzoeker hier dan maar bescherming tegen moet zoeken bij zijn eigen overheid.

Deze motivering is manifest een schending van de materiële motiveringsverplichting in het kader van de omzendbrief. Dit is immers geen criterium dat dient onderzocht te worden.

De bestreden beslissing schendt het artikel 3 van het EVRM, daar zij toegeeft dat het probleem van criminaliteit in de townships bestaat en oordeelt dat verzoeker naar een dergelijke omgeving probleemloos kan teruggestuurd worden zonder enig concreet onderzoek te voeren naar een duurzame oplossing."

3.3. In zijn repliekmemorie gaat verzoeker in op de gegevens die de gemachtigde van de minister via de Belgische vertegenwoordiging in Johannesburg had verkregen en op een nota van de Dienst Vreemdelingenzaken van 4 maart 2009 waarnaar verweerder in zijn nota met opmerkingen verwijst. Verzoeker benadrukt dat uit de nota met opmerkingen van de verwerende partij blijkt dat ze niet op zoek is gegaan naar een adequate oplossing voor zijn situatie. Verzoeker herhaalt dat de tegenpartij de situatie enkel onderzocht heeft in het licht van hoe de situatie zou moeten zijn, zonder zich verder te bekommeren om de werkelijke situatie. Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM stelt verzoeker in zijn repliekmemorie dat naast het respect voor zijn gezinsleven ook moet worden gekeken naar zijn feitelijke situatie, met name zijn privéleven dat hij in België heeft opgebouwd met de familie B.-V. Verzoeker stelt dat hieromtrent niet gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing.

3.4. Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt opgeworpen van artikel 3 van de Programmawet 2002. Verzoeker toont immers niet aan op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling, die handelt over de Dienst Voogdij bij de FOD Justitie, zou schenden.

3.5. Krachtens artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen houdt de formele motiveringsplicht in dat de bestuurshandeling waarin de beslissing is opgenomen, de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat die motivering afdoende moet zijn. De verplichting tot formele

motivering strekt er toe de bestuurde een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij in staat is om te oordelen of, ten aanzien van de motieven, het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Aangezien de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij met kennis van zaken kon oordelen om al dan niet gebruik te maken van de middelen waarover zij in rechte beschikt om die beslissing aan te vechten, is aan de voornaamste vereiste van de formele motiveringsplicht voldaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.6. De bestreden beslissing volgt op een schrijven vanwege de voogd van verzoeker waarin wordt gesteld dat de duurzame oplossing voor verzoeker in België ligt en waarbij verzocht wordt om hem een aankomstverklaring af te leveren. Blijkens het administratief dossier werden in dit schrijven volgende elementen aangebracht:

"Ik ben de voogd van (L.T.), wonende te (...).

Op 21.01.09 werd voor mijn pupil een bevel tot terugbrenging afgeleverd met als reden dat betrokkene op 27.01.08 met een paspoort en toeristenvisum België binnengekomen is op uitnodiging van de familie (B.-V.). Hij verliet zijn land om uit de greep te komen van criminele bendes en geweld in de townships in zijn land van herkomst. Hier in België wil hij een beter leven opbouwen en zijn studies verder afwerken. Uit de beschikbare informatie kan echter afgeleid worden dat de moeder nog woont en leeft in Zuid-Afrika en dat zij nog steeds de ouderlijke macht uitoefent over haar kind. Het feit dat betrokkene naar hier is gekomen met het oog op betere toekomstperspectieven vormt geen motief voor de toepassing van de omzendbrief Hiermee rekening houdend bestaat de duurzame oplossing voor betrokkenen niet in België, maar in een terugkeer naar het land van herkomst.

Als voogd ben ik het niet eens met deze motivering om verschillende redenen, doch heb ik ervoor gekozen geen administratief beroep in te dienen tegen deze beslissing, maar een meer uitvoerig gestaafde nieuwe aanvraag in te dienen.

De redenen waarom ik niet akkoord ben zijn:

-dat u geen bevel tot terugbrenging kan afleveren aan de voogd, dergelijke instructie van een overheidsorgaan druist in tegen de (wettelijke voorziene) onafhankelijkheid van de voogd

-dat u niet bevoegd bent om te bepalen wat een duurzame oplossing is, het is de voogd die een voorstel van duurzame oplossing doet, de voogd is daarvoor opgeleid en erkend, dienst vreemdelingenzaken "waakt" enkel over de grenzen van ons land en heeft geen personeel dat bevoegd en opgeleid is om een duurzame oplossing voor een minderjarige voor te stellen, doch kan enkel het voorstel van de voogd gemotiveerd weerleggen

-de voorgaande motivering slaat ook op het feit dat u geen inhoudelijk oordeel mag stellen over schoolattesten, de resultaten als behaald op school zijn totaal irrelevant voor de beslissing die u (vanuit uw functie) moet nemen, het feit dat goede schoolresultaten tot erkenning leiden is discriminerend op basis van capaciteiten de belangrijkste reden van het feit dat ik niet akkoord ben met uw eerdere beslissing is omdat ik de duurzame oplossing wel in België zie en dat anders oordelen een schending zou uitmaken van art 3 (gebrek een menswaardige opvang in het land van oorsprong) en art 8 (recht op gezinsleven met de familie waarmee (L.) is opgegroeid) EVRM.

Ter zake wil ik nog verwijzen naar het gesprek dat eind vorig jaar op uw diensten heeft plaats gevonden in aanwezigheid van de pupil en de opvangmoeder De gegevens die u aanhaalde om geen aankomstverklaring af te leveren waren fout en irrelevant:

-Ten eerste zei u dat (L.) enkel naar België is gekomen omdat hij werd gepest op school en dat u ter zake een verklaring heeft van de school, Dit was niet alleen een foutieve bron (want de verklaring was niet van de school maar van een voormalig werkgever van de moeder) maar ook foutieve informatie (zoals uit de verdere uiteenzetting blijkt was dit niet de reden).

-Ten tweede zei u dat de moeder daar nog leeft en voor opvang kan zorgen. Dit is tevens niet correct. Nog voor u mij van deze informatie hebt voorzien heb ik telefoon gekregen van Mevrouw (C.) (de

opvangmoeder) dat de geboortemoeder van (L.) naar haar had gebeld en helemaal overstuurd was omdat ze (L.) gingen terugsturen. Iemand van de ambassade heeft blijkbaar met de geboortemoeder contact opgenomen vanuit een verkeerde invalshoek. De melding dat u de moeder heeft teruggevonden is niet zo bijzonder, want bij de eerste aanvraag hebben wij u haar bestaan reeds meegedeeld. De moeder kan echter niet voor (L.) zorgen. Als zij ervoor moet zorgen verblijft (L.) in een huis van de familie, in de Townships, zonder toezicht en loopt het weer fout zoals vorige keer.

Mijn pupil woont nu in een gezin (met meerdere kinderen) in (M.) dat lange tijd in Zuid-Afrika heeft gewoond. Toen het gezin daar woonden hadden zij een huishoudhulp die samen met haar zoon (L.T.) 8 jaar heeft ingewoond bij het gezin. (L.) was dan ook sinds zijn 7de deel van het gezin.

In 2001 is dit gezin echter moeten vertrekken uit Zuid-Afrika; De moeder van (L.) moest ergens anders gaan werken waar het niet toegelaten was om bij het gezin in te wonen. (L.) moest dan ook terug naar het kleine huisje dat het gezin had in de Township. In de Township woonde hij samen met zijn oudere zussen. Deze zussen hadden hun eigen kinderen, problemen, werk,... en konden niet toezien op de puberende (L.). De situatie ging dan ook van kwaad naar erger en (L.) kwam terecht in de kleine bendes die in de Townships rondzwerven. Het is algemeen geweten hoe ernstig de situatie in Zuid-Afrika is voor jongeren in de Townships die constant dreigen het slachtoffer te worden van geweld en criminaliteit.

De moeder heeft dan ook contact opgenomen met het gezin dat terug in België was. Dit gezin had gedurende de jaren dat ze terug waren in België nog wel voor financiële steun gezorgd voor (L.), maar was nu ook bereid ervoor te zorgen dat (L.) niet binnenkort ergens het leven zou laten in de Township. (L.) is dan ook naar België gekomen en is hier opgevangen door het gezin.

Sindsdien gaat het gaat en loopt hij school in het PTS Maasmechelen 2jaar beroeps. Zijn Nederlands is ook zeer goed. (stuk 2).

Zoals de geboortemoeder aangeeft in haar brief (die vertaald werd) kan zij niet voor (L.) zorgen (stuk 3).

(stuk 6)

De familie heeft geprobeerd om (L.) in te schrijven in een internaat, maar heeft geen betaalbare oplossing gevonden.

(stuk 7)

De familie heeft naar een mogelijkheid gezocht om te adopteren Er zijn vele brieven verzonden, en er is op veel plaatsen informatie ingewonnen Het bleek echter niet mogelijk te zijn volgens de Zuid-Afrikaanse adoptiewetgeving Het grootste deel van die brieven is ondertussen verloren gegaan, doch enkelen zitten nog in bijlage (stuk 4)

Uit de brief van (W.T.) dd 14.01.09, bestuurssecretaris sociaal-juridisch integratiecentrum van de provincie Limburg, blijkt dat (V.C.) idd samen met verschillende instanties heeft gezocht naar een legale oplossing en dit gedurende een lange periode. De heer (T.) wijst trouwens op een discriminatie, meer bepaald het feit dat sommigen (zoals senator Els Schelfhout) bevoordeeld worden, terwijl zij niet de familiale band hebben waarvan sprake in dit dossier.

(stuk 5)

Er werd inderdaad een regularisatieaanvraag ingediend waarin de feiten zijn voorgespiegeld zoals ze waren en uitvoerig werd verwezen naar de uitermate slechte situatie in de townships van Zuid-Afrika.

Ik heb geen enkel begrip voor de beslissing die u heeft genomen en de motivering ter zake.

De toepassing van de omzendbrief is niet voorzien voor niet begeleide minderjarige vreemdelingen die NIET in aanmerking komen voor asiel. Ik begrijp niet waarom u oordeelt (zoals mij mondeling werd mede gedeeld bij het overleg) dat een verstreken visum gevolgd door een regularisatieaanvraag en toepassing van de omzendbrief onrechtmatiger zou zijn dan alle andere dossier van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die meestal door smokkelaars het land worden binnengebracht. Ik begrijp ook niet hoe u het familiaal belang in dit dossier en de toepassing van art 8 EVRM kan ontkennen. Ook de wijze waarop u onderzoek heeft gedaan naar een mogelijke opvang ter plaatse is weinig ernstig en is zeker niet voldoende om aan te nemen dat er sprake is van een menswaardige opvang (en dus geen schending van art. 3 EVRM zou zijn).

Gezien de duurzame oplossing in België ligt verzoek ik u bij deze om toepassing van de omzendbrief en een aankomstverklaring af te leveren.(...)"

3.7. In zijn middel stelt verzoeker dat artikel 11 de Programmawet 2002 geschonden is. Dit artikel omschrijft de opdrachten van de voogd en is als volgt geformuleerd:

"§ 1. De voogd treft alle passende maatregelen om de familieleden van de minderjarige op te sporen. Hij doet alle voorstellen die hij nodig acht om een duurzame oplossing te vinden overeenkomstig het belang van de minderjarige.

Zijn optreden geschiedt in overleg met de minderjarige, met de persoon of de instelling die hem huisvest, met de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering, en met iedere andere betrokken overheid.

§ 2. De voogd heeft regelmatig contact met de minderjarige. Hij praat met hem om een vertrouwensrelatie op te bouwen en zijn standpunt te kennen over de beslissingen die hij voornemens is te nemen.

De voogd geeft aan de minderjarige toelichting bij de beslissingen genomen door de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering, alsook bij de beslissingen genomen door de andere overheden."

3.8. Verzoeker leidt uit voormeld artikel, dat de taak van de voogd omschrijft, af dat het aan de voogd toekomt om een duurzame oplossing voor te stellen en dat de Dienst Vreemdelingenzaken op dit punt niet bevoegd zou zijn. In punt III van de omzendbrief NBMV staan nochtans de "Bevoegdheden van de diensten 'Minderjarigen' van de dienst Vreemdelingenzaken" beschreven: "Dit bureau is bevoegd om voor elke N.B.M.V., die zich op het grondgebied bevindt, een duurzame oplossing (...) te vinden en moet erover waken dat deze oplossing overeenstemt met het hoger belang van het kind en dat zijn fundamentele rechten worden gerespecteerd." Verzoekers opmerking dat de tegenpartij enkel bevoegd zou zijn "om te waken over de grenzen van ons land" vindt geen steun in de Programmawet 2002 noch in de omzendbrief NBMV. Dat de bevoegdheden van het bureau "Minderjarigen" van de Dienst Vreemdelingenzaken verdergaan dan acteren wat de voogd voorstelt als duurzame oplossing wordt trouwens bevestigd door de Franstalige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die verzoeker aanhaalt ter ondersteuning van zijn betoog: "qu'une solution durable doit être recherchée après examen par l'Office des Etrangers de l'ensemble des éléments du dossier du mineur (...)." In tegenstelling tot voorliggend geval werd in deze arresten de afgifte van bevelen tot terugbrenging aangevochten omdat deze enkel gebaseerd waren op informatie afkomstig uit het asioldossier of een verhoor van de minderjarige zonder rekening te houden met de voorstellen van zijn voogd of hieromtrent te motiveren. Verzoeker toont niet aan dat onderhavig geval gelijklopend is aan de situatie uit de aangehaalde arresten. Verzoeker toont evenmin aan dat geen rekening zou zijn gehouden met de voorstellen van diens voogd. Uit de bestreden beslissing blijkt enkel dat de visies van de gemachtigde van de minister en de voogd uiteen lopen wat de duurzame oplossing betreft. Verzoekers voogd is ervan overtuigd dat deze duurzame oplossing in België ligt, terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken – volledig in overeenstemming met de omzendbrief NBMV (cfr. infra) – de duurzame oplossing ziet in een terugkeer naar het land van herkomst. Een dergelijk verschil in visie staat niet gelijk met een schending van het begrip "duurzame oplossing" van de omzendbrief NBMV. Er wordt geen schending van artikel 11 van de Programmawet 2002 of van de omzendbrief NBMV aangetoond.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

3.9. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn tweede middelonderdeel niet aanduidt welke bepaling de "specifieke materieelrechtelijke criteria" bevat die de gemachtigde zou moeten hanteren bij de beoordeling van het verblijf van een minderjarige vreemdeling. Uit de omzendbrief NBMV blijkt alleszins dat er geen specifieke criteria bestaan. In punt IV., B. inzake "De onderzoeksprocedure inzake verblijf" staat immers het volgende vermeld: "de afgifte of de verlenging van deze documenten gebeurt echter niet systematisch maar geval per geval, na een analyse van het geheel van de elementen vervat in het dossier van de N.B.M.V." De omzendbrief NBMV bepaalt wel expliciet dat het principe van de eenheid van het gezin vooropstaat. Zo wordt in bovenvermeld punt IV., B. gesteld "Om een duurzame oplossing te vinden, probeert het Bureau Minderjarigen de gezinssituatie van de N.B.M.V. zowel in het buitenland als in België te achterhalen. De principes vastgelegd in artikelen 9 en 10 van het I.V.R.K. met betrekking tot de eenheid van het gezin worden toegepast."

3.10. Verzoeker citeert in zijn tweede middelonderdeel punt 1. b) van de omzendbrief NBMV waarin de duurzame oplossing wordt omschreven. Deze bestaat naast de gezinshereniging uit "de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf met garanties op adequate opvang en verzorging van de N. B. M. V., naargelang zijn behoeften bepaald door zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij, door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij, door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties." Met betrekking tot deze terugkeer wordt in de omzendbrief NBMV verwezen naar artikel 5 van de Resolutie van de Raad van de Europese Unie van 26 juni 1997 (97/C221/03) inzake niet-begeleide minderjarige onderdanen van derde

landen (EU-Resolutie NBMV). In de EU-Resolutie NBMV wordt de aanwezigheid van adequate opvang en verzorging aanzien als een modaliteit van de terugkeer, eerder dan als een onderdeel van de duurzame oplossing:

"Terugkeer van niet-begeleide minderjarige onderdanen

1. *Indien een minderjarige niet voor een verblijf van langere duur in een lidstaat in aanmerking komt, kan de betrokken lidstaat de minderjarige alleen terugzenden naar het land van herkomst of een derde land dat bereid is om hem op te nemen, indien er bij aankomst aldaar voor de minderjarige - afhankelijk van zijn behoefte, gelet op leeftijd en mate van zelfstandigheid - adequate opvang en verzorging aanwezig is. Hiervoor kan worden ingestaan door ouders of andere volwassenen die voor het kind zorgen, alsmede door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties.*
2. *Zolang terugkeer onder deze voorwaarden niet mogelijk is, bieden de lidstaten de minderjarige in beginsel de mogelijkheid om op hun grondgebied te blijven.*
3. *De bevoegde autoriteiten van de lidstaten werken met het oog op terugkeer samen:*
 - a) *bij de hereniging van de minderjarige met andere leden van zijn/haar familie in het land van herkomst van de minderjarige of het land waar deze familieleden verblijven;*
 - b) *met de autoriteiten van het land van herkomst van de minderjarige of een ander land om een passende duurzame oplossing te vinden;*
 - c) *met internationale organisaties zoals UNHCR of Unicef, die de regeringen reeds actief adviseren over richtsnoeren voor de omgang met niet-begeleide minderjarigen, in het bijzonder asielzoekers;*
 - d) *indien passend, met niet-gouvernementele organisaties teneinde zich ervan te vergewissen dat in het land waarnaar de minderjarige wordt teruggestuurd, adequate opvangs- en verzorgingsvoorzieningen voorhanden zijn.*
4. *Een minderjarige wordt in elk geval niet teruggestuurd naar een derde land indien de terugkeer naar dit land in strijd zou zijn met het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, of het Verdrag ter voorkoming van foltering en onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing, of het Verdrag inzake de rechten van het kind, onverminderd eventuele voorbehouden die de lidstaten bij de bekrachtiging van dit verdrag hebben gemaakt, of de protocollen bij deze verdragen."*

3.11. In de bestreden beslissing is de effectieve "terugzending" van betrokkene zoals bedoeld in het hierboven weergegeven artikel 5 van de EU-Resolutie NBMV nog niet aan de orde. In de tekst van artikel 5 staat trouwens dat de adequate opvang en verzorging aanwezig moet zijn bij "aankomst" van de niet begeleide minderjarige in zijn land van herkomst of het land dat bereid is hem op te nemen. Met betrekking tot de vraag of er afdoende onderzoek verricht is naar het adequate karakter van de opvang in het land van herkomst, dient derhalve te worden opgemerkt dat de beslissing waarbij gesteld wordt dat de duurzame oplossing bestaat in een terugkeer naar het land en het gezin van herkomst niet gelijk staat met een effectieve terugzending van de betrokken minderjarige. In dit verband wijst de Raad op de laatste paragraaf van de bestreden beslissing, waarin expliciet gewezen wordt op de mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het bevel tot terugbrenging aan te vragen. Ter gelegenheid van de aanvraag tot verlenging van de termijn zou de in het vooruitzicht gestelde remigratie verder kunnen worden voorbereid en gewerkt worden aan garanties op adequate opvang en verzorging, zoals trouwens in de laatste paragraaf van de bestreden beslissing expliciet wordt weergegeven: "zodat betrokkene (...) een vrijwillige terugkeer naar zijn land van oorsprong kan voorbereiden alwaar hij herenigd wordt met zijn moeder (en dit in goede condities met de hulp van IOM)." De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de voogd van verzoeker de gesuggereerde verlenging van de termijn van het bevel tot terugbrenging heeft aangevraagd. Ter terechtzitting bevestigt de voogd van verzoeker dat geen aanvraag tot verlenging werd ingediend. Hieruit blijkt dat verzoekers voogd zelf niet de vereiste diligentie aan de dag heeft gelegd om zijn rechten te vrijwaren op het gebied van de garanties inzake opvang en verzorging bij terugkeer. Dat een bevel tot terugbrenging geen eindpunt vormt, volgt ten overvloede uit het in punt 1.6. bedoelde bevel tot terugbrenging waarbij blijkens het stuk 2 dat verzoeker zelf toevoegt aan zijn verzoekschrift de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 november 2008 een brief verstuurt aan de voogd waarin meegedeeld werd dat er een aanvraag kan ingediend worden voor de verlenging van het bevel tot terugbrenging en waarin de medewerking van de voogd gevraagd wordt om bepaalde inlichtingen van de minderjarige te actualiseren, zoals diens situatie, het voorstel met betrekking tot duurzame oplossing en het opzoeken van familieleden.

3.12. Verzoeker betwist niet dat hereniging met zijn moeder mogelijk is. Hij acht het bevel tot terugbrenging echter onaanvaardbaar omdat volgens hem zijn moeder niet in staat is hem op een adequate wijze op te voeden. Daargelaten de vraag of in dit verband dient rekening gehouden te worden met een werksituatie waarin een ouder zichzelf plaatst waardoor zij niet de nodige structuur en opvang kan geven aan haar minderjarig kind, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.11. Het feit dat de huidige werksituatie van verzoekers moeder een adequate opvang en derhalve een eenvoudige "terugzending" van verzoeker verhindert, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing – volledig in overeenstemming met de omzendbrief NBMV – dat de duurzame oplossing bestaat in gezinshereniging van verzoeker met zijn moeder. Zoals reeds eerder gesteld, dient het bijkomend onderzoek naar het adequate en effectieve karakter van de opvang in het land van herkomst te gebeuren in het kader van de voorbereiding van de uitvoering van het bevel tot terugbrenging die dient te gebeuren door de Dienst Vreemdelingenzaken in samenspraak met verzoekers voogd.

3.13. Waar verzoeker hekelt dat de tegenpartij geen rechtstreeks gesprek gevoerd heeft met zijn moeder, dient de Raad op te merken dat de door verzoeker in zijn middel opgeworpen bepalingen en beginselen dit niet voorschrijven. Verzoekers verklaringen omtrent zijn leeftijd en zijn maturiteit, zijn verklaringen omtrent de onmogelijkheid van opvang door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties, doen geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat de duurzame oplossing gelegen is in hereniging van verzoeker met zijn moeder. In dit stadium dient niet uit het administratief dossier te blijken dat contact opgenomen werd met de IOM. In dit verband kan opnieuw gewezen worden op de laatste paragraaf van de bestreden beslissing waar expliciet de mogelijkheid wordt weergegeven van de aanvraag tot verlenging van het bevel tot terugbrenging: "zodat betrokkene (...) een vrijwillige terugkeer naar zijn land van oorsprong kan voorbereiden alwaar hij herenigd wordt met zijn moeder (en dit in goede condities met de hulp van IOM)." Verzoekers opmerkingen zijn niet bij machte de motieven van de bestreden beslissing te doen wankelen. De omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met de conclusie van de gemachtigde van de minister dat de duurzame oplossing bestaat in een terugkeer naar zijn land en gezin van herkomst, volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout of een schending van de Programmawet 2002 of de omzendbrief NBMV.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

3.14. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-en gezinsleven niet absoluut is. Zoals artikel 8 EVRM geen verplichting inhoudt om de door gehuwde paren en hun kinderen gemaakte keuze van verblijfplaats te respecteren en aan het aldaar ontwikkeld gezins- en privéleven gevolg te geven door het verstrekken van een verblijfsmachtiging (cfr. EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, Ahmut t. Nederland, 28 november 1996; RvS 4 maart 2002, nr. 104 270; RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)), houdt het evenmin de verplichting in om de verblijfplaats voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling, gekozen door diens voogd, en het aldaar ontwikkelde privé- en gezinsleven te respecteren, daar waar hereniging met de ouder in het land van herkomst mogelijk is. Verzoekers verklaringen over het gezinsleven in België staan bovendien in schril contrast met het feit dat bij de aanvraag van een visum kort verblijf van 24 januari 2008 werd aangegeven dat het doel van de reis het doorbrengen van een vakantie was. In de bestreden beslissing wordt dit trouwens vermeld: "Uit de informatie ontvangen van de ambassade (visumdossier) blijkt duidelijk dat de visumaanvraag bedoeld was met het oog op het doorbrengen van een vakantie in België bij het gezin (B.-V.). Het was de bedoeling dat betrokkene zou terugkeren. Betrokkene heeft aldaar een liefdevolle thuis. Dit alles kan letterlijk teruggevonden worden in het dossier dat de visumaanvraag van betrokkene bevat." Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift. Zijn bespreking van de nota van de

Dienst Vreemdelingenzaken van 4 maart 2009 in de repliekmemoorie kan geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers moeder nog steeds woont en leeft in het land van herkomst en nog steeds de ouderlijke macht uitoefent. De gemachtigde van de minister ontkent in de bestreden beslissing niet dat verzoeker momenteel een effectief gezinsleven onderhoudt met het opvanggezin, maar acht de hereniging van verzoeker met zijn moeder in zijn land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM. Verzoeker toont niet aan dat het oordeel van de gemachtigde van de minister getuigt van een foutieve belangenafweging of een manifeste appreciatiefout. Verzoeker toont met zijn verklaringen niet aan dat zijn gezins- en privéleven hier opweegt tegen het gezins- en privéleven dat hij zal verder zetten met zijn moeder in zijn land van herkomst na zijn voorbereide terugkeer. Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middelonderdeel. Waar verzoeker in zijn repliekmemoorie nog hekelt dat er in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt op het vlak van zijn recht op respect van zijn privéleven, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op zijn in punt 1.7. bedoelde aanvraag. Uit artikel 8 EVRM kan geen algemene motiveringsplicht afgeleid worden op het vlak van respect voor het privéleven.

Het derde middelonderdeel is niet gegrond.

3.15. Waar verzoeker verwijst naar de criminaliteit in de townships, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing in eerste instantie de moeder van de minderjarige wijst op haar verantwoordelijkheid: *"Dat de moeder niet de nodige structuur en opvang kan geven aan haar zoon omwille van haar werksituatie, ontdekt haar niet van haar verantwoordelijkheid als ouder. Desgevallend dient zij te zoeken naar een oplossing en in dit geval haar werksituatie aan te passen aan de noden van haar kind."* Vervolgens wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de onveiligheid in de townships gesteld: *"Dat het probleem van de criminele bendes in de townships reëel is, wordt bij deze beslissing niet ontkend. Echter, hiervoor dient in eerste instantie hulp en bijstand gevraagd te worden aan de eigen nationale overheid en haar instellingen."* De Raad acht dit antwoord deugdelijk en pertinent. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn stelling dat hiermee de materiële motiveringsplicht geschonden wordt in het kader van de omzendbrief NBMV. De bekritiseerde passage vormt immers een antwoord op verzoekers argument geuit in zijn aanvraag tot het verkrijgen van een aankomstverklaring (cfr. punt 3.6). Waar verzoeker de oplossing voor het geweld in de townships ziet in een duurzame oplossing voor hem in België, herinnert de Raad eraan dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de duurzame oplossing gesitueerd wordt in Zuid-Afrika omdat daar de hereniging van verzoeker met zijn moeder kan plaatsgrijpen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de bestreden beslissing door het niet situeren van de duurzame oplossing in België ondanks de criminaliteit in de townships, een schending vormt van de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen. Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middelonderdeel. Uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden dat de gemachtigde van de minister oordeelt dat verzoeker probleemloos naar een omgeving met criminaliteit in de townships kan teruggestuurd worden. De bestreden beslissing houdt enkel de vaststelling van de duurzame oplossing voor verzoekers geval in Zuid-Afrika in. Het houdt geen gedwongen verwijdering van verzoeker van het grondgebied in en stelt uitdrukkelijk dat de terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst dient voorbereid te worden.

Het vierde middelonderdeel is niet gegrond.

3.16. Uit het voorafgaande volgt dat het enig middel in al zijn onderdelen ongegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA